

lingen af Lovforslaget, at dersom man kunde udarbejde en glidende Skala, vilde det være bedre. Det er forsøgt i Udvalget, men det er ikke blevet til noget, man har ikke i Udvalget kunnet møde med et Forslag, der var brugbart. Og naar jeg ikke har forelagt Lovforslaget i en ændret Form, altsaa med en Graduering af Tilskuddene, er det, fordi vi heller ikke i Ministeriet teknisk har kunnet bygge et Lovforslag op paa en saadan Maade, at jeg i alle Enkeltheder har kunnet være tilfreds med det. Men jeg har ved Forelæggelsen her i Rigsdagen sagt, at Lovforslaget var udarbejdet, og at jeg straks, naar Udvalget begyndte sine Forhandlinger, kunde give det til Udvalgets Medlemmer, saaledes at Forhandlingerne kunde begyndes netop paa Grundlag af dette Lovforslag. Og jeg tror, at en hvilken som helst Minister vilde have handlet paa samme Maade. Noget andet var, om jeg nu havde været i den Situation, at jeg skulde sige: Jeg har ikke faaet det udarbejdet, det kommer en Gang hen paa Vinteren. Men det er færdigbehandlet, og det kan gives Udvalget til Behandling, saa snart Udvalg er nedsat. Om Udvalget saa vil acceptere denne glidende Skala, eller man vil vedtage den Form, som Lovforslaget her har, og som svarer til den Form, den gældende Lov har, ja, det bliver jo en Sag for sig, det maa vi nu se at forhandle os til Rette om.

Naar det ærede Medlem kunde give Eksempler hentede fra Lovforslaget paa, hvor urimeligt — for at bruge et Udtryk, som det ærede Medlem sikkert i denne Forbindelse ynder — Lovforslaget vil virke, saa kan jeg hente akkurat tilsvarende Eksempler fra den gældende Lov. Den gældende Lov virker saaledes, at dersom en Kvinde, der har Børn at forsørge og har mistet sin Forsørger, har en Indtægt, der ligger over Trangsgrensen, altsaa f. Eks. har 1 000—1 100—1 200 Kr. i Indtægt, kan den vedkommende, naar hun søger om Hjælp til sine uforsørgede Børn hos den Kommunalbestyrelse, som hun skal henvende sig til, ingenting faa. Hun har, medens Manden levede, været i den Situation at skulle gaa paa Arbejde for at tjene til det fælles Underhold; men hun bliver afvist glat, uagtet alle kan se, at hun ikke kan forsørge sine Børn med den Indtægt, hun har, og at det er urimeligt at afvise hende. En anden Kvinde, som hidtil ikke har været nødsaget til at gaa paa Arbejde, fordi hendes Mand har kunnet underholde hende og hendes Børn, staar nu, efter at Manden er død, i den Situation, at hun

kan melde sig hos Kommunalbestyrelsen uden at have nogen som helst Indtægt, for hende kommer der saaledes ikke nogen Indtægtsgrænse i Betragtning, hun faar tildelt Understøttelse til sine Børn, og hun gaar maaske derpaa hen paa den Fabrik, hvor den anden Kvinde arbejder, faar Arbejde der og tjener akkurat den samme Løn, som den Kvinde tjener, der er blevet afvist. Og det kan hun fortsat blive ved med at gøre, og hun beholder Understøttelsen til sine Børn.

Altsaa, de to Kvinder, der har nøjagtig den samme Indtægt af deres Arbejde, bliver i den Grad uensartet stilled, at den ene kan faa Hjælp til sine Børn, medens den anden fortsat bliver afvist. Saadanne Eksempler kan der vises mange af fra den gældende Lov, men derfor vil der ingen Grund være til at sige, at Loven ikke er anvendelig. Den er anvendelig, og den bliver anvendt i nogle Tilfælde, men den har mange uheldige Sider, bl. a. den, jeg her har peget paa, og derfor har jeg ogsaa stillet Forslag om at ændre Loven.

Naar det ærede Medlem nu stiller sig paa dette absolutte Standpunkt, at der ikke maa gives dette Lovforslag en anden Karakter, end at Udgiften i det væsentlige svarer til, hvad Udgiften nu er — og forstod jeg det ærede Medlem Hr. Kragh ret, vilde det ærede Medlem ikke være med til at udvide Lovens Rammer, saaledes at Enkemænd kunde komme i Betragtning og faa Understøttelse til deres Børn —, saa vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det, der her lovgives om, er Børnene, de Børn, der har mistet deres naturlige Forsørger, deres Fader eller deres Moder, og det skulde jeg dog tro maatte have nogen Betydning ogsaa for det ærede Medlem. Jeg tror ogsaa, det har Betydning for Samfundet, at man indretter sig saaledes, at Børn, der mister deres Forsørger, ikke tillige skal miste deres Hjem, men at man kan holde Hjemmet oppe længst muligt og derved give Børnene en saadan Opdragelse, at de senere hen i Livet kan blive nyttige Borgere i Samfundet. Jeg tror nu ikke, at den Ulykke vilde være saa stor, om man i saadanne Tilfælde ydede lidt mere, jeg tror, det er bedre end at yde for lidt.

Det ærede Medlem Hr. Parkov udtalte, at det konservative Folkepartis Stilling i Fjor var forstaaende; man stillede sig forstaaende overfor Lovforslaget, samtidig med at man stillede sig forstaaende overfor de Vanskeligheder, der var forbundet med at gennemføre det i Retning af at skaffe de fornødne nødvendige Penge, og en saa-